

145. Sjömansvisa

1. Och far min salig, han var en skeppare, han, han
Han var, besitta, den axelbredaste man, man
Han gick i tröja och kalvskinnshandskar han hade
och ganska ofta han vid mitt öra dem lade
2. Jag var då pojke och lättmatros» uppå skutan,
"Utkik" på toppen liksom "passopp" kajutan
Jag sov på däck och ankartåget var kojor
och focken täcket och huvudgård ankarbojen
3. Till sjöss får man just ej vara klen, då det gäller,
och far min var just ej heller bland de blöta, han heller.
Då stormen ven, så det blåste tvärs genom kroppen,
då föll det gubben just in att se mig på toppen
4. På gubbens lynne vart man just aldrig bedragen,
i soluppgången jag tog mitt märke för dagen
Då jag i trappan och kajutsdörr'n hörde smällen,
då var jag säker att »daggen" föll innan kvällen
5. Men blåste vinden så skummet yrde kring bogen
och vägen plöjdes liksom en fåra för plogen,
så tog han "snuggan" och helt förnöjsam till sinnes
han satt och talte rätt mången strof som jag minnes:

6. "En sjömans pojke bör vara kvick uppå vågen
som en aborre och som en sparv opp i tågen
Kvicktänkt och snarvänd, ty annars går han och
vankar,
en redlös skuta förutan roder och ankar

7. Sin egen kraft bör man ta ombord på skutan,
skrik ej på hjälp, då du kan dig hjälpa förutan
Lit' ej på andra, ty huru usel och lumpen
är ej den skuta,, som jämt skall lättas med pumpen

8. Var oförfärad, se faran stint uti synen,
då havets herre drar barskt ihop ögonbrynen
Var jämt beredd till att möta döden och domen,
ty båda komma helt oförtänkt liksom »bommen»

9. Så talte gubben - och detta var bland det sista
Hans levnadsankar, hur starkt det var, måste brista
Av döden lät han sig in i hamnen bogsera -
och skutan fick jag i arv av honom med mera

10. Men sjömansyrket, det fick i botten jag lära
och främst av allt »veta hut" och sen manöverera
Och säkert är, att jag än i dag därförutan,
ännu ej varit min egen herre på skutan